

Ker nestalno moško srce
rado prejšnjih dni pozabi,
če ga zmotijo pogledi
vneti od ljubezni mlade.
Skoro solze privabile
so v oči besede zadnje,
kakor solnce roso cvetki,
kadar v jutru se prikaže,
na pomladni cvet privabi.

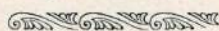
Pa molči ji gospod Ravbar
in ne reče ji besede:
vkloni le ponosno glavo,
potlej te besede pravi:
„Sodi kot je tebi drago,
zmagovit gospod je Ravbar,
Ravbar suženj je pokoren,
pa kaznuj in daj ukaze,
ti le moreš jih dajati,
drugi nihče ne na svetu . . .“

Ni ga draga kaznovala,
milo se je nasmejala

pa mu te besede pravi:
„Oh, kako bi ukazala,
kako bi ti kazen dala,
ko edino le na sveti
morem ti ljubezni dati,
ko dočakala sem komaj,
da si spomnil se Podgrada
in prišel po dolgem času,
ko so pravili da biješ
se po Turškem, da nemara
več ne vrneš se iz boja,
da pozabil si na drago,
ki ni tebe pozabila . . .“

Bistro vstane gospod Ravbar
in objame jo junače
svojo mlado golobico
in sprejema lepo kazen,
sladke njenih ust poljube
in najlepša očitanja:
— Kaj da te tak dolgo dolgo
bilo ni, moj ljubi, dragi . . .

(DALJE.)

GRIŠA:

SLEDOVI TEŽKIH UR . . .

Sledovi težkih ur,
spomini zimskih dni,
kaj zrete me v obraz
z otožnimi očmi?

Popotnik nisem jaz,
ki sneg ga je zapal —
ne, ne, jaz nisem on,
ki v noči je ostal . . .

Jaz merim svetlo pot,
pomladi grem nasprot,
naprej čez sneg in led,
v ljubezni topli svet!

